

ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ
ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.ਦੇ ਸਨਮੁਖ
ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਦਾਲਤ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ
ਬਨਾਮ
ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ।

1960 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 18

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ—ਕੀ ਬਣਦਾ ਹੈ—ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ—ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ—ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ—“ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਖਤਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਿਯਮ”—ਕੀ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੈ—ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੰਟੈਂਪਟ ਪਟੀਸ਼ਨ—ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਨ-ਕੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ—ਨਿਰਪੱਖ ਆਲੋਚਨਾ—ਕਦ ਤੱਕ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਜਾਂ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਚਨਬੱਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ, ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਰੁਕਾਵਟ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਉਹ ਹਨ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਜਾਂ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਦਾਖਲ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਫਿਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਘੋਰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਮਾਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣ-ਮਰਿਆਦਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਵਹਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਿਤ ਸਮਾਜ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ। ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਮਾਣ-ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਿਰਾਦਰ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ, ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਸਲ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਹਾਇਕ ਹੈ, ਇਹ ਸਵੈ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਮਾਣ ਅਤੇ ਮਰਿਆਦਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। . ਉਦੇਸ਼ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆਤਮਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹਨਾਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਾਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਉੱਚ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜੱਜ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਕਰਤਾ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਖਤਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ" ਨਿਯਮ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕਾਰਨ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰ ਵਜੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਲਿਖਤ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਸੱਚ ਹੈ ਉਹ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਜਾਂ ਨਿਰਪੱਖਤਾ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਗਲਤ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਇਹ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਣ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਲੋਚਨਾ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਬਦਨਾਮ ਜਾਂ ਅਸ਼ਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਇਰਾਦੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਮਲਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਾਜ ਦਾ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲੱਗੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ਰਾਰਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

'ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੀ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ' ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੇ ਲੇਖਕ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਆਤਮਾ, ਰਾਮ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼, ਡਿਸਟ੍ਰੀਬਿਊਟਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਮੌਜੂਦ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਪੁਸਤਿਕਾ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਡੀ.ਡੀ. ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਡੀ.ਡੀ. ਖੰਨਾ, ਅਬਨਾਸ਼ਾ ਸਿੰਘ, ਕੇ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ ਲਈ ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ, ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.—ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ "ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ" ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੇ ਕੁਝ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖੰਨਾ, ਲੇਖਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਵਿਤਰਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫਰਮ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬਚਾ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ 72 ਪੰਨੇ "ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ" ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ 16 ਪੰਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਕੇਸ" ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਹਨ। 24 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਵਿਤਰਕਾਂ ਦੀ ਫਰਮ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਸਫ਼ੇ 71 ਅਤੇ seq 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਚਾ। ਦੂਜੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਛਪਾਈ, ਵੰਡ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਣ ਤੱਕ ਕਿਤਾਬ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਸੀ। . ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਛਪਾਈ, ਵੰਡ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਦੂਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੀ ਛਪਾਈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਵੰਡ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਸੀ, ਮੈਸਰਜ਼ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦਾ ਲੇਖਕ ਹੈ। 13 ਮਈ, 1960 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਸਿੰਚਾਈ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਪੈਂਫਲਿਟ ਲਿਖੇ ਸਨ, ਅਤੇ "ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ" ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ 71 ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵੱਲੋਂ ਉਲੀਕੀ ਗਈ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਫ਼ੇ 71 ਅਤੇ 72 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਦੋ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿਚ, ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਐਨੀਮਾਡਵਰਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸੀ. ਡੀ. ਦੇਸ਼ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਮਦਰਾਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਪਕ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਉਹ ਅੱਧੀ ਦਰਜਨ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਖੁਦ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰੇਗਾ। ਆਖ਼ਰੀ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

“ਲੇਖਕ ਅਜਿਹੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੱਧੀ ਦਰਜਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਕਾਰੀਆਂ ਵੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਅਤੇ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਕਈ ਵਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਵੀ, ਘਟਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਆਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਿਗੜਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਆਮ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ। ਲੇਖਕ ਪਿਛਲੇ 10 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਜੋਕੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਝਗੜਿਆਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਅਤੇ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸ਼ੌਕੀਨ, ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਜੱਜ ਨੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਜੱਜ ਨੇ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਲਏ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਬਜ਼ਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੂੰ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਡੇਟਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਸਕੇ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਜੱਜ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਕਤਵਰ ਧਿਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਸ ਜਿੱਤ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਖਾਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਸਿਰਫ ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਅਗਲੇ 16 ਪੰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਕੇਸ" ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਂਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। . ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ ਹਨ, ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੰਨਾ 1 'ਤੇ, ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

“ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਅਜੇ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 10 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।- ਪਰ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਸ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ, ਇੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਨੂੰਨੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਨਿਆਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ, ਬੈਂਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਬਹੀ, ਵਾਊਚਰ, ਅਕਾਊਂਟ ਬੁੱਕ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੈਂਕ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਮਰੱਥ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਤਾਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਸਾਧਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਦਿੱਲੀ ਫੈਕਟਰੀ ਖਾਤੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਬੈਂਕ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਆਪਕ ਰੂਪਰੇਖਾ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਸ਼੍ਰੀ ਖੰਨਾ, ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਦੀ ਪਾਣੀਪਤ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਓਵਰਡਰਾਫਟ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਨਵਰੀ, 1946 ਵਿੱਚ। ਇਸ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬੈਂਕ ਨਾਲ ਛੇ ਜੀਵਨ ਬੀਮਾ ਪਾਲਿਸੀਆਂ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਦੋ ਪਾਲਿਸੀਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ 1951 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਚਾਰ ਜੀਵਨ ਪਾਲਿਸੀਆਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬੈਂਕ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀਆਂ ਬਕਾਇਆ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। 1,170, ਇਹਨਾਂ ਚਾਰ ਪਾਲਿਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਬੈਂਕ ਪੋਸਟਲ ਲਾਈਫ ਪਾਲਿਸੀ 'ਤੇ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਲੇ ਮਤਭੇਦ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਹੋਇਆ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪਾਲਿਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਖਾਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕੁਝ ਜੋੜਾਂ ਅਤੇ ਇੰਟਰਪੋਲੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਨਿਵਾਸੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਰੁਪਏ ਦਾ 3,880-4-6, ਰੁਪਏ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਫਰਜ਼ੀ ਐਂਟਰੀ ਰਾਹੀਂ। 4,854-14-0, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਰਕਮ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 18 ਅਗਸਤ, 1953 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਲੱਗਾ। ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੁਝ ਬੈਂਕ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409, 420 ਅਤੇ 468 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਮਰ ਸਿੰਘ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ 1st ਕਲਾਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ, ਫਿਰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਸੋਧ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸ਼੍ਰੀ ਈ.ਐਫ. ਬਾਰਲੋ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਫਿਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਪਾਸੀ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 31 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਅਤੇ 1 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ। ਇਸ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਾਸੀ, ਜੇ. ., ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਕਿ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਲਿਸੀਆਂ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਸਫ਼ੇ 3 ਅਤੇ 4 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖਿਆ: -

“ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਹਿਸ ਦੇ, ਅਤੇ ਜਾਅਲੀ ਬਹੀ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਸੀ, ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਿਪਟਾਏਗਾ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਜੋ ਹੁਣ ਖੁਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜ ਹਨ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੰਬੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸਕਾਰਫ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ "ਸੁਖ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ ਸੋਧ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਵਕੀਲ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ।, ਜਿਸ 'ਤੇ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਹਲੀ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਉਸ ਨੂੰ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਖਾਤੇ ਦੀ ਜਾਅਲੀ ਕਾਪੀ, ਬਹੀ ਵਿੱਚ ਜਾਅਲੀ ਐਂਟਰੀ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਾਲ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੰਚ 'ਤੇ ਬਹੀ ਲਈ. ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲੀ ਵਿਰੋਧੀ ਪਿਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਲੰਮੀ ਬਹਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਵਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਸੀ। ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮ, 1956 ਐਸਸੀ 575 (ਸ) ਸਮੇਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਨੋਟ ਲਏ। ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 4 ਮਈ, 1956 ਦੇ, ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਗਲਤ ਸਨ। ਪਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਸੋਧ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪਾਸੀ, ਜੇ. ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਪੂਰੇ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ, ਕਿ 'ਇਲਜ਼ਾਮ ਕਿ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਓਰੀਐਂਟਲ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਫਜ਼ੂਲ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੂਸਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਮਾਮਲੇ ਸਨ, ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। 21 ਸਤੰਬਰ 1957 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ (ਸ਼੍ਰੀ ਬਦਰੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਪੁਰੀ) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਧਾਰਾ 435, ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਪੁਰੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਪੰਨਾ 15 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ: -

ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਰੰਜਿਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਲਏ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਕੇ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਲਏ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ 'ਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 435, ਸੀ.ਆਰ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪੀ.ਸੀ., ਇਸ ਦੇ ਸਹੀ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਲੰਬੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਘੋਰ ਵਿਗਾੜ ਕੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ।"

ਇਹ ਕੇਸ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

"ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਥੇ ਜੋ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਈ, ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲਈ ਗਈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੂਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਛੱਡਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਕਿਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਵੇ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ ਬਚਾ ਸਕਿਆ; ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਸਮਰੱਥ ਵਕੀਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਰਾਹ 'ਤੇ ਮੁਕ-ਬਣ ਕੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 561-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਧਾਰਾ 250 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਝੂਠੀ, ਬੇਤੁਕੀ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮੰਨ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਜ਼ਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪੂਰੀ।"

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਪੰਨਾ 16 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਸਰੋਕਾਰ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ ਕਈ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਫ਼ਰਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਅਦਾਲਤੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਘਿਨਾਉਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਹਾਨ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਜ਼ਮੀਰ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਜੋ ਇਸ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ।" ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ, ਸ੍ਰੀ ਖੰਨਾ ਨੇ 13 ਮਈ, 1960, ਅਤੇ 26 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਡੈਵਿਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਸਾਬਕਾ ਹਲਫਨਾਮੇ, ਐਕਸਆਰਐਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ, ਮਿਤੀ 13 ਮਈ, 1960, ਸ੍ਰੀ ਖੰਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਕਾਇਆ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਂਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ " , ਦਰਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸਰਾਪ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤਿਆਂ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਹੀ।"

ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਪੁਸ਼ਤਿਕਾ ਦੇ ਪੰਨਾ 72 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ (ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ) ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਠੋਸ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਵਾਲੇ ਹਨ। ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਬਦਸੂਰਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਬੇਲੋੜਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਂਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ।" ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਠਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦਾਹਰਣਾਂ"। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਦੁਖਦ ਅਨੁਭਵ। ਪੈਰਾ 9 ਸ੍ਰੀ ਬਦਰੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਪੁਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਭਾਵ ਸ੍ਰੀ ਬਦਰੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਪੁਰੀ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਹਰਜਾਨੇ ਲਈ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਲੱਖ ਨੇ "ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਬਜ਼ਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਭਾਰੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ-

"ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਹੀ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਵਜੋਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਕਰਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਰੰਜਿਸ਼ ਕਾਰਨ। ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। "

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਉਹ ਫਿਰ ਧਾਰਾ 435, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 435, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੀ ਵੱਲੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ-

“ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਗਾੜ ਵਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੰਨਾ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਦੋ ਸਮਰੱਥ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਕੇਸ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।” ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ II ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਜ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ- ਹੋਰਾਂ ਅਤੇ “ਉਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਕਰਨਾਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੇਸ ਪੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਾਣੀਪਤ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬ-ਜੱਜ ਨਾਲ ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੱਧ ਵਿੱਚ। ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਾਣੀਪਤ ਨੇ ਅਗਲੀਆਂ ਬਹਿਸਾਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਕੁਝ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ. ਦੂਜੇ ਸਬ-ਜੱਜ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸੇ ਮਿਤੀ, 29 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ ਆਰਡਰ ਸ਼ੀਟ ਜਾਂ ਚਿਠਾ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਜ਼ੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਵਿਰੋਧੀ ਹੁਕਮ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਸੀ।, ਅਤੇ ਅਸਲ ਆਪਰੇਟਿਵ ਆਰਡਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਉਲਟ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਅਦਾਲਤੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੋਰਟ ਫਾਈਲ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੱਕ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਪ-ਜੱਜ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਖੋਜ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।

ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਖੰਨਾ ਨੇ ਦੋ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟਾਂ, ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਜੀ. ਤ੍ਰਿਘਾਟੀਆ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਊਧਮ ਸਿੰਘ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਆਚਰਣ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ-

“ਕਿ ਦੋ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕਮਲ, ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਝੂਠਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ। ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਅਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਰੁਤਬੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ, ਨੌਂ ਜਾਂ ਦਸ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਅਤਿਅੰਤ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨਾਲ ਝੂਠੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ, ”

ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 14 ਵਿੱਚ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ (ਸ੍ਰੀ ਬਾਰਲੋ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ “ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। ਜਾਅਲੀ ਬਹੀ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ। ਪੈਰਾ 16 ਵਿੱਚ,

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 14 ਵਿੱਚ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ (ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਰਲੋ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। ਜਾਅਲੀ ਬਹੀ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ। ਪੈਰਾ 16 ਵਿੱਚ, ਪਾਸੀ, ਜੇ. ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਚਰਚਾ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਕੇ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 141 ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 'ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧੀ ਦਾ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੈਂਕ ਦੇ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ, ਖਾਤਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ,

ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 18 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਦਰੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਪੁਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਜਸਟਿਸ ਫਲਸ਼ੋ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ-

ਫੈਸਲਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਚੋਣਵੇਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਿਰਣਾ, ਦੀਵਾਨ ਰਾਮ ਲਾਲ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਨਸ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ ਝੂਠਾ ਅਤੇ ਘਿਨਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਕੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਧਾਰਾ 250 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਾਠਕ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਹੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਦੀਵਾਨ ਰਾਮ ਲਾਲ ਆਨੰਦ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਪਾਸੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਚਰਚਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੂਡ ਵਿਚ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਮੈਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮੈਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬਾਹਰ ਖਿਸਕ. ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਵਕੀਲ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਵਕੀਲ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ (ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਬੋਲੇ) ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ, ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ---

ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅੰਸ਼ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਜਾਂ ਸੰਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਵਮਾਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹੈਲਸਬਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਤੀਜੇ ਸੰਸਕਰਣ, ਜਿਲਦ 8, ਪੰਨੇ 6 ਅਤੇ 7 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, —

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

"ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਜਾਂ ਲਿਖਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਗਣਨਾ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ। ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਦੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਆਲੋਚਨਾ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਆਲੋਚਨਾ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਹੋਵੇ। ਸਜ਼ਾ ਪੂਰੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਹਮਲੇ ਦੇ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜਨਤਕ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ।

ਫੁਟ-ਨੋਟ (f), ਪੰਨਾ 7 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

"ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। (ਮੈਕਲਿਓਡ ਬਨਾਮ ਸੇਂਟ ਔਬਿਨ (1899) ਏ.ਸੀ. 549, ਪੀ.ਸੀ., ਪੀ. 561 'ਤੇ, ਪ੍ਰਤੀ ਲਾਰਡ ਮੌਰਿਸ), ਪਰ ਇਹ ਬਿਆਨ ਬਹੁਤ ਚੌੜਾ ਹੈ।

ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਜਾਂ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ, ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਰੁਕਾਵਟ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਉਹ ਹਨ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਜਾਂ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਜੋ ਇਸਦੀ ਮਾਣ-ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਦਾਖਲ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘੋਰ ਘਿਣਾਉਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਮਾਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਵਿਵਹਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਿਤ ਸਮਾਜ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਨਿਆਂ। ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਐਕਟ ਜਿਸਦੀ ਗਣਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਮਾਣ-ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਿਰਾਦਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ, ਜਿਸਦੀ ਗਣਨਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ, ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਸਲ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਹਾਇਕ ਹੈ, ਇਹ ਸਵੈ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਮਾਣ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਟ. ਉਦੇਸ਼ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆਤਮਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹਨਾਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਜਮ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਉੱਚ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੱਜ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇ।

(1) 35 ਪੰਨਾ 524 (529): 17 ਸੀ.ਜੇ.ਐਸ. 133.

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਸ ਪਾਰਟ ਵਿਟਮੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-

ਕਾਨੂੰਨ ਜੱਜ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ 'ਮਨ ਨੂੰ ਠੋਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਮਲੂਮ' ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਨਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਜੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਅੰਤਮ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ

ਮਿਸਟਰ ਡੀ.ਡੀ. ਖੰਨਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ 'ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਖਤਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ' ਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ ਕੋਨਵੇ ਸੀ ਕ੍ਰੋਗ ਬਨਾਮ ਜੌਨ ਬੀ ਹਾਰਨੇ (1)

ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਡਗਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਇੱਕ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਹੀ ਨਿਰਾਦਰ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਮਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਭੜਕਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਆਸ-ਪਾਸ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਖ਼ਤਰਾ ਰਿਮੋਟ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਇਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੌਨ ਡੀ. ਪੇਨਕੋਪ ਬਨਾਮ ਫਲੋਰੀਡਾ ਸਟੇਟ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੈਰੀ ਬ੍ਰਿਜ ਬਨਾਮ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਸਟੇਟ (3) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਜੱਜ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਲਈ ਨਿਰਾਦਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇੰਨੀ ਠੋਸ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ.

"ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਖਤਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ" ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕਾਰਨ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਬਸੰਤ ਚੰਦਰ ਘੋਸ਼ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਮਰੀਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਮਰੀਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਅਜੀਬ ਹਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਚੋਣਵੀਂ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਘਟਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 372(1) ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

(1) 331 ਯੂ.ਐੱਸ. 367=3'1 ਵਕੀਲਾਂ ਦਾ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 1546।

(2) 328 ਯੂ.ਐੱਸ. 331=90 ਵਕੀਲਾਂ ਦਾ ਐਡੀਸ਼ਨ 1295।

(3) 314 ਯੂ.ਐੱਸ. 252=86 ਵਕੀਲਾਂ ਦਾ ਐਡੀਸ਼ਨ 192।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960 ਪੈਟ. 430.

(2) (1900) 2 Q. B. 36(46)

(3) (1952) ਐੱਸ.ਸੀ.ਆਰ. 425.

(4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 10 ਕੈਲ. 109 (ਪੀ. ਸੀ.)

(5) (1953) ਐੱਸ.ਸੀ.ਆਰ. 215.

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰ ਵਜੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਲਿਖਤ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਰ. ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੇ (2), ਬਥੀਨਾ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ (3), ਸੁਰੇਂਦਰਨਾਥ ਬਨਾਮ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ (4) ਅਤੇ ਇਨ. ਰੀ ਟਾਈਮਜ਼ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (5).

ਆਂਦਰੇ ਪੌਲ ਟੇਰੇਂਸ ਅੰਬਾਰਡ ਬਨਾਮ ਤ੍ਰਿਨੀਦਾਦ ਅਤੇ ਟੋਬੈਗੋ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ, ਆਰ. ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੇ (2) ਵਿੱਚ ਕਿਲੋਵੇਨ ਦੇ ਲੌਰਜ਼ ਰੁਸੇਉ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ:

"ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਜਾਂ ਲਿਖਤ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਹੈ।"

ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਲਾਰਡ ਹਾਰਡਵਿਕ, ਐਲ. ਸੀ. ਦੁਆਰਾ ਰੀ ਰੀਡ ਅਤੇ ਹਗਨਸਨ (3) ਵਿੱਚ 'ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਘੋਟਾਲੇ ਵਜੋਂ ਸਟਾਈਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਬਾਰਡ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਨਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਨਤਕ ਕੰਮ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਐਟਕਿਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ: -

"ਆਲੋਚਨਾ ਦਾ ਮਾਰਗ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ: ਗਲਤ ਸਿਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ: ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨ। ਨਿਆਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਦਨੀਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧਕ ਹਨ। ਨਿਆਂ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ 'ਟਿੱਪਣੀਆਂ'। ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਸੱਚ ਹੈ ਉਹ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਜਾਂ ਨਿਰਪੱਖਤਾ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਗਲਤ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਣ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਲੋਚਨਾ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਅਸ਼ਲੀਲ ਜਾਂ ਅਸ਼ਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਇਰਾਦੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਰੋਸਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਾਜ ਦਾ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲੱਗੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਬਦਹਾਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਪੀ.ਸੀ. 141.

(2) (1900) 26 ਬੀ 36 (46)।

(3) (1742) 2 ਅਟਕ. 469

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰਾਂ 'ਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋੜੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜਾਂ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਮਨੋਰਥ, ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਅਪੀਲ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਨਿਆਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਸੁਣਵਾਈ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਈ "। ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਵਰਗੀ ਤਾਕਤਵਰ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਜੰਗਲ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ, ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਸਰੋਤਾਂ ਕਾਰਨ। ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਰੰਜਿਸ਼, ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਬੇਸਬਰੇ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸਰਸਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣ-ਮਰਿਆਦਾ ਅਤੇ ਅਖੰਡਤਾ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਹਮਲਾ ਵਧੇਰੇ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਸੰਜਮ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਮਿੱਤਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸਲੂਕ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਘਟੀਆ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਘਪਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਸਤਿਕਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਖੇ ਦੇਖਿਆ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੈੱਡੀ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ, ਕਿ "ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੋ।" ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ., ਪੰਨਾ 433 'ਤੇ, ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ:

“ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨੇ ਪੂਰਨ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੱਜ 'ਤੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਮਾਨ ਵਜੋਂ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜੱਜ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਮਾਣ; ਪਰ ਅਜਿਹੀ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਬਦਨਾਮੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜੱਜ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਕੇ ਜਨਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਗਲਤ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਵਜੋਂ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੀੜਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਡ।"

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਅੜੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਜਾਂ 'ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤੌਖਲਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਜੱਜ। ਇਸ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਅਪਰਾਧ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੰਭੀਰ, ਗੰਭੀਰ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਜੀਵ-ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਣਰੱਖਿਅਤ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਣਰੱਖਿਅਤ, ਮਾਫੀ, ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਟਿੰਗ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ, ਆਪਣੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰੋਧਕ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿੱਚ ਘੋਰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਾਕ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖੰਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅਤੇ ਦੋ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਘੋਰ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ